

LACI BÁCSI

„Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek,
Ők itt maradnak bennünk csöndesen még...”

1966. augusztus 3-án ismertem meg B. Major Laci bácsit. Ő a Gábor Áron Gimnázium igazgatóhelyettese volt, én a Gimnázium frissen kinevezett matematika-fizika szakos tanára. Férjem – orosz-francia szakos tanár – a gyakorló évét töltötte a Gimnáziumban.

A pályakezdő pedagógusok sok-sok gondjának megoldásához rögtön segítő kezet nyújtott Laci bácsi. Kedvezményes albérletet keresett, kezességet vállalt a bútorgyártásnál, majd a pedagógus kölcsön segítségével összkomfortos társasházi lakáshoz jutottunk.

Rendkívül tapintatosan segítette a kezdő tanár munkáját, tiszteletben tartva a szakmai önállóságot. Az ő tanácsára lettem a Bolyai Társulat tagja, s a Rátz László vándorgyűléseken ismertem meg a nemzetközi hírű Erdős Pált, a hazai matematika kiváló képviselőit: Kalmár Gyulát, Péter Rózsát, Scharnitzky Viktort, Rábai Imrét, a megye elismert tanárait: Béres Jenőt, Simon Lászlót, Vincze Sándort.

A Matematikai Lapok lelkes terjesztője volt, így én is korán bekapcsolódtam tanítványaimmal az igen magas szintű feladatok megoldásába, a szakmai folyóiratok tanulmányozásába, a matematikai versenyekbe.

Laci bácsinak gondja volt arra is, hogy megismertessen a város pedagógus társadalmával, közvetlen baráti társaságával.

Csodáltuk irodalmi, zenei műveltségét, szakmai elkötelezettségét, emberszeretetét, hallatlan munkabírását.

Tőle vettem át a matematika munkaközösség vezetését és az ifjúságvédelem roppant nehéz feladatát.

Balesetéig minden nap bejött a gimnáziumba, beszélgetett velünk, a kollegákkal, a gyerekekkel. Hiszem, hogy azt érezte ő is: „Jó volt köztetek...”

Sajnos nem tudtuk méltó búcsút venni, hiszen hiába látogattuk meg a kórházban is, már nem észlelte a körülötte lévő világot...

Egy csodálatos ember, egy pedagógus példakép, sok-sok diák szeretett tanárával lett szegényebb Karcag, a megye, az ország, de

„Minden, ami remek volt,
Emléke, nyoma fönny marad,
Ki mit nagyot tett, szépet gondolt,
Örökké él, mert egyre hat.”